

діагностики, патогенезу, ефективних методів терапії і профілактики зазначеної патології.

УДК: 619:616.441:636.8

**ДІАГНОСТИКА ТА СХЕМИ ЛІКУВАННЯ ГІПЕРТИРЕОЗУ У
КОТІВ В УМОВАХ ВЕТЕРИНАРНОЇ КЛІНІКИ «АКЕЛА»
МІСТА ДНІПРО**

Семьонов О.В., кандидат ветеринарних наук, доцент

Дніпровський державний аграрно-економічний університет

Одне з поширених ендокринних захворювань котів є гіпертиреоз. Він є однією із розповсюджених ендокринних патологій старих тварин (9-12 років). Нажаль, гіпертиреоз відноситься до тих порушень, які не завжди діагностуються фахівцями ветеринарної медицини в умовах лікарень.

Переважає більшість випадків гіпертиреозу у котів викликана доброякісними неопластичними процесами. За даного порушення у котів уражуються обидві долі щитоподібної залози, що в 70% випадків призводить до їх збільшення, а саме до вузлової гіперплазії, яка за характером подібна на доброякісну пухлину.

Патоморфологічні зміни в щитоподібній залозі характеризуються пухлинними процесами фолікулярного, або змішаного типу, до того ж доброякісний перебіг переважає над злоякісним.

З основних симптомів можна виділити: втрату ваги тіла за умови збереженого, або навіть підвищеного апетиту, гіперактивність тварини, наявність полідіпсії та поліурії, ураження шкіри та волосяного покриву, розлади функції шлунково-кишкового тракту (блювота, проноси), за пальпації можливе збільшення розмірів щитоподібної залози (зоб).

За морфологічних досліджень крові ми виявляли: еритроцитоз, макроцитоз, лейкоцитоз, нейтрофілію, еозинопенію. За біохімічного дослідження крові ми спостерігали підвищення активності аланінамінотрансферази, лужної фосфатази, аспартатамінотрансферази, лактатдегідрогенази.

З метою ранньої діагностики гіпертиреозу котів ми аналізували анамнестичні дані, враховували клінічні симптоми, проводили статистичну обробку результатів лабораторних досліджень біосубстратів (крові, сечі). Додатково проводили рентгенографічні дослідження органів грудної клітини, УЗД, ЕКГ. Незважаючи на морфологічне та біохімічне дослідження крові, велика увага приділялась визначенню тиреоїдних гормонів.

Оскільки гіпертиреоз котів може бути наслідком, або ускладнюватися іншими системними розладами, за диференційної діагностики ми виключали різні типи цукрових діабетів, неопластичні процеси, хронічні захворювання нирок та інвазії.

Схеми лікування гіпертиреозу котів в умовах ветеринарної лікарні «Акела» міста Дніпро були спрямовані на контроль надлишкового утворення тиреоїдних гормонів щитоподібної залози. Для цього застосовували медикаментозне пригнічення синтезу тиреоїдних гормонів, хірургічне видалення тканини

щитоподібної залози проводилось в поодиноких випадках за прямим показанням. Схеми лікування підбирали для кожної тварини індивідуально, із врахуванням стану тварини, та перебігу захворювання.

Дієта була спрямована на виключення з раціону тварини йоду, що приймає участь у синтезі тиреоїдних гормонів. Також важливе використання антитиреоїдних препаратів для пригнічення функцій щитоподібної залози.

За першою схемою лікування ми застосували карбімазол для пригнічення синтезу тиреоїдних гормонів. Дозування – 5 мг, 3 рази на добу, впродовж 2 тижнів. За другою схемою – тіамазол в дозі 2,5 мг, 2 рази на добу, впродовж 2 тижнів. Якщо рівень Т4 гормону стабілізувався і був за цей термін лікування в межах норми, то господарям тварин рекомендували дозування препаратів не змінювати і в подальшому задавати тварині 2 рази на добу, пожиттєво.

З метою профілактики гіпертиреозу у котів, господарям рекомендували слідкувати, щоб вміст йоду в раціоні тварин не перевищував норму, а коли вік тварини досягне 8-10 років, необхідний регулярний моніторинг рівня гормонів щитоподібної залози.

УДК 616-002.001.46(083.72)

ДО ПИТАННЯ ПРО КЛАСИФІКАЦІЮ ТА НОМЕНКЛАТУРУ КАТАРАЛЬНОГО ЗАПАЛЕННЯ

Сердюков Я. К., кандидат ветеринарних наук, доцент

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Як в клінічній, так і в патоморфологічній діагностиці важливе значення має правильне визначення виду, форми діагностованого патологічного процесу, зокрема, запалення. Запалення того чи іншого органа, тканини є неодмінною ознакою переважної більшості як незаразних, так і заразних захворювань тварин і людини. Серед діагностованих видів запалення значне місце посідає катаральне запалення – запальний процес, який виникає на слизових оболонках органів трубчастої будови. За локалізацією до катарального запалення відносять запальні процеси в органах травлення (ротова порожнина, глотка, стравохід, воло в птахів, шлунок та передшлунок, кишечник, гепатобіліарна система), дихання (передні дихальні шляхи, легені), сечовиділення (ниркова миска, сечоводи, сечовий міхур, сечівник), розмноження (яйцепроводи, матка, піхва, зовнішні статеві органи в самок; придатки сім'яників, сім'яноспі протоки, головка прутня та внутрішня поверхня препуція в самців), імуногенезу (клоакальна сумка в птахів). Крім того, в органах паренхімної будови може траплятися катаральне запалення вивідних протоків (наприклад, катар молочних ходів в молочній залозі). Характерною особливістю катарального запалення є наявність в ексудаті, окрім складових крові та злущених клітин епітелію, великої кількості слизу.

Між тим, загальноприйнята систематика катарального запалення в галузі ветеринарної медицини залишає бажати кращого. Навіть у джерелах,